

Sygn. akt I C 886/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2020 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia SO Ewa Tomczyk

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2020 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko A. D. i P. D.

o zapłatę kwoty 116.870,62 zł

zasądza od pozwanych A. D. (1) i P. D. solidarnie na rzecz strony powodowej (...) Bank Spółce Akcyjnej w W. kwotę 116.870,62 (sto szesnaście tysięcy osiemset siedemdziesiąt 62/100) złotych wraz z odsetkami:

- umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 80.441,14 (osiemdziesiąt tysięcy czterysta czterdzieści jeden 14/100) od dnia 22 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty,

- ustawowymi za opóźnienie od kwoty 36.279,15 (trzydzieści sześć tysięcy dwieście siedemdziesiąt dziewięć 15/100) złotych od dnia 27 lutego 2019 r. do dnia zapłaty

oraz kwotę 5.944,64 (pięć tysięcy dziewięćset czterdzieści cztery 64/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu

Sędzia SO Ewa Tomczyk

Sygn. akt I C 886/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27.02 2019 r. wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Bank S.A z siedzibą w W. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że pozwani A. D. (1) oraz P. D. mają zapłacić solidarnie na rzecz powoda kwotę 116.870,62 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 80.441,14 zł od dnia 22 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty, odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 36.279,15 zł od dnia 27 lutego 2019 r. do dnia zapłaty wraz ze zwrotem kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że w dniu 28 lutego 2014 roku zawarła z pozwanym P. D. umowę o kredyt złotowy obrotowy nr (...), zaś pozwana A. D. (1) poręczyła spłatę tego kredytu. Pozwani nie wywiązali się z obowiązku spłaty zadłużenia, wobec czego zadłużenie wynikające z zawarcia umowy z dniem 24 stycznia 2017 r. zostało postawione w stan natychmiastowej wymagalności, a pozwani wezwani do jego spłaty, czego do dnia sporządzenia niniejszego pozwu nie uczynili.

Postanowieniem z dnia 19 marca 2019 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Piotrkowie Tryb. (k.8).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 24 maja 2019 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (k.77).

Pozwani w ustawowym terminie wnieśli sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz każdego z pozwanych zwrotu kosztów procesu w wysokości dwukrotności stawki minimalnej. Podnieśli szereg zarzutów: - nieudowodnienie istnienia, wysokości oraz wymagalności wierzytelności dochodzonej pozwem, zarówno w całości i w jakiegokolwiek części, -nieważności umowy bankowej stanowiącej podstawę dochodzonego roszczenia, - niewykazanie przekazania przez bank środków pieniężnych z umowy bankowej, -brak wykazania wysokości należności głównej i odsetek naliczonych przez powoda, - przedawnienie roszczenia, - brak wymagalności roszczenia w całości i w jakiegokolwiek części z powodu braku skutecznego wypowiedzenia umowy bankowej (k.76-88).

W odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik powoda podtrzymał żądanie pozwu w całości (k.96-103).

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 01.06.2012 r. nastąpiło połączenie (...) BANK S.A. z siedzibą w W., wpisanej do rejestru przedsiębiorców prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy, XIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem KRS (...) BANK S.A. z siedzibą w W., wpisanej do rejestru przedsiębiorców, prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy, XIII W r. – k/ ydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem KRS (...) poprzez przeniesienie majątku (...) BANK S.A. w W. (spółka przejmowana) na (...) BANK S.A. w W. (spółka przejmująca), która na mocy art. 494 ustawy kodeks spółek handlowych, wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki przejmowanej spółki, jednocześnie zmieniając nazwę z (...) BANK S.A. w W. na (...) Bank S.A.

(dowód: odpis pełny z Krajowego Rejestru Sądowego- k.15-19)

W dniu 28 lutego 2014 r. została zawarta pomiędzy powodowym (...) Bank Spółką Akcyjną w W. a pozwanym P. D. umowa kredytu złotowego obrotowego o nr (...). Bank udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 100.000 zł na okres od dnia 28 lutego 2014 r. do dnia 20 lutego 2018 r. z przeznaczeniem na bieżącą działalność gospodarczą, którą pozwany prowadził pod nazwą P. N. L..

Zgodnie z § 4 umowy kwota kredytu po potrąceniu prowizji w kwocie 1.000 zł – to jest kwota 99.000,00 zł została przelana na rachunek pozwanego nr (...).

Pozwany zobowiązał się do spłaty rat kapitałowych i odsetek zgodnie z zestawieniem rat i odsetek stanowiącym załącznik do umowy.

Zabezpieczeniem spłaty kredytu były między innymi: poręczenie spłaty kredytu udzielone przez pozwaną A. D. (2) oraz gwarancja spłaty kredytu przez Bank (...) o wartości 60.000 zł na okres 27 miesięcy. Umowa została podpisana przez pozwanego i opatrzona jego firmową pieczęcią. W imieniu strony pozwanej umowę podpisało dwóch pełnomocników M. A. i M. K..

Strony umowy kredytu przewidziały, że w sprawach nieregulowanych w umowie znajdują zastosowanie „Ogólne Warunki Umów w zakresie Kredytowania Działalności Gospodarczej w G. Banku (...) i Korporacyjnym G. (...) Bank”. Pozwany oświadczył, że otrzymał OWU, zapoznał się z ich treścią i zobowiązał się do ich przestrzegania - § 12 ust. 1 i 2 umowy kredytu.

(dowód: zeznania pozwanego P. D. - k.210-211, umowa kredytu - k.25-27)

W dniu 28 lutego 2014 r. pozwana A. D. (1) zobowiązała się do wykonania na rzecz powodowego Banku zobowiązań wynikających z umowy kredytu o kredyt obrotowy zawartej przez jej męża, na wypadek gdyby kredytobiorca swego zobowiązania nie wykonał. W §2 umowy poręczenia A. D. (1) oświadczyła, że treść umowy o udzielenie kredytu jak i wynikające z niej zobowiązania będące przedmiotem zabezpieczenia są jej znane, jak również znana jest jej sytuacja majątkowa kredytobiorcy.

Umowa poręczenia została podpisana przez pozwaną oraz działające w imieniu strony powodowej M. A. i M. K..

(dowód: umowa poręczenia – k. 32)

W dniu 11 marca 2014 roku sporządzona została dyspozycja uruchomienia kredytu nr (...). Dane wskazane w dyspozycji uruchomienia kredytu pokrywają się z treścią zawartej pomiędzy stronami umowy.

(dowód: umowa kredytu k.25-27, dyspozycja uruchomienia kredytu - k.104)

Wysokość raty kredytowej została ustalona na kwotę 2.476,81 zł.

(dowód: zestawienie rat i odsetek – k. 215)

Członkowie zarządu powodowego G. (...) Bank (...) pismem z dnia 1 sierpnia 2019 r. potwierdzili zawarcie umowy o kredyt złotowy obrotowy z dnia 28 lutego 2014 r. z pozwanym przez M. A. oraz M. K. działające w imieniu G. (...) Bank oraz zawarcie umowy poręczenia do powyższej umowy z A. D. (1) przez M. A. oraz M. K. działające w imieniu G. (...) Bank.

(dowód: pismo z dnia 1.08.2019 r.- k. 134)

Zgodnie z § 3 umowy kredytu kredyt oprocentowany został według zmiennej stopy procentowej ustalonej w dniu podpisania umowy w oparciu o stawkę WIBOR 3M powiększoną o marżę banku w wysokości 5,00%. W dacie zawarcia umowy oprocentowanie łącznie wynosiło 7,70 % w stosunku rocznym. Kwestię oprocentowania umownego regulował również § 8 ogólnych warunków, stanowiąc, że stawka oprocentowania kredytu jest zmienna i ustalana w oparciu o stawkę (...), LIBOR lub (...).

W § 11 ogólnych warunków uregulowano oprocentowanie kredytu w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę terminu spłaty zobowiązań umownych, przewidując oprocentowanie wg podwyższonej stopy procentowej, która miała być ustalana na podstawie stawek WIBOR, LIBOR lub (...) dla okresów trzymiesięcznych odpowiednio dla waluty kredytu z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca kwartału, powiększonych o 15 punktów procentowych, przy czym tak ustalona wysokość oprocentowania nie mogła przekraczać obowiązującej w danym momencie wysokości oprocentowania maksymalnego określonego w art. 359 § 1¹ k.c.

(dowód: umowa -k.25-27, ogólne warunki – k. 29, rozliczenie umowy kredytu -k.143-153)

W § 10 umowy kredytu przewidziano, że bank może wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30- dniowego terminu wypowiedzenia w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej. Tryb wypowiedzenia umowy kredytu został dookreślony w § 13 Ogólnych Warunków umów w zakresie kredytowania działalności gospodarczej w G. Banku, zgodnie z którym Bank był uprawniony do wypowiedzenia w całości lub części umowy z ważnych powodów, z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia, między innymi jeżeli kredytobiorca nie wykonał obowiązków wynikających z umowy, w tym w szczególności, nieterminowo reguluje zobowiązania z tytułu spłaty rat kapitału, oprocentowania lub innych należności umownych (§ 13 ust. 1 lit. a).

W ustępie 3 § 13 przewidziano, że bank dokonuje wypowiedzenia na piśmie, które doręcza kredytobiorcy listem, faksem lub do rąk własnych.

(dowód: umowa – k. 26, ogólne warunki umów - k.29 odwrót)

Pozwany dokonał spłaty ostatniej raty kredytu w dniu 29 maja 2015 r. i po tej dacie zaniechał spłaty swego zobowiązania.

(dowód: rozliczenie umowy – k. 140- 152)

W związku z zaprzestaniem spłaty kredytu powód pismem z dnia 31 marca 2016 roku wezwał pozwanych w terminie 14 dni od daty doręczenia wezwania do uregulowania zaległości, która na dzień sporządzenia pisma wynosiła 27.919,61zł tytułem należności kapitałowej, 3.596,66 zł tytułem odsetek umownych, 1.672,40 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnień w spłacie należności kapitałowej – pod rygorem wypowiedzenia umowy.

W piśmie poinformowano powoda o możliwości złożenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania wniosku o restrukturyzację zadłużenia oraz o tym, że w przypadku braku spłaty całości należności i niezłożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia umowa zostanie wypowiedziana. Pisma zostały wysłane do pozwanych listami poleconymi.

(dowód: wezwania do zapłaty - k.116 -117, kopia książki nadawczej - k.118-122)

Ponieważ pozwany nie spłacił zadłużenia ani nie złożył wniosku o restrukturyzację zadłużenia strona powodowa pismem z dnia 4 maja 2016 roku wypowiedziała powodowi umowę kredytu oraz pismem z tej samej daty zawiadomiła pozwaną A. D. (1) jako poręczyciela o wypowiedzeniu umowy. Pisma zostały wysłane do pozwanych listami poleconymi.

(dowód: zawiadomienie o wypowiedzeniu umowy kredytu – k. 111, oświadczenie o wypowiedzeniu - k. 113, kopia książki nadawczej – k. 115)

Wezwanie do zapłaty i oświadczenie o wypowiedzeniu umowy zostało podpisane przez R. Z., który na mocy pełnomocnictwa nr (...) z dnia 23.11.2015 r. był upoważniony przez powodowy Bank między innymi do składania oświadczeń woli związanych z dochodzeniem należności Banku wynikających z zawartych umów w zakresie czynności bankowych oraz reprezentowania Banku w postępowaniach pozasądowych, w tym do podpisywania pism, składania oświadczeń woli w zakresie czynności związanych z pismami monitorującymi, wezwaniami do zapłaty oraz wypowiedzeniami umów w zakresie czynności bankowych.

(dowód: wezwania do zapłaty - k.116 -117, wypowiedzenie – k. 113, pełnomocnictwo – k. 123)

W dniu 27 stycznia 2017 roku powód podjął próbę ostatecznego polubownego załatwienia sporu wzywając pozwanych do zapłaty zadłużenia.

(dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty - k.41 i 43, kopia książki nadawczej – k.- 45-46)

W dniu 7 maja 2019 r. powodowy Bank wystawił wyciąg z własnych ksiąg rachunkowych stwierdzający wymagalne zadłużenie pozwanego P. D. z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 28.04.2014 roku, a pozwanej A. D. (1) z tytułu umowy poręczenia nr (...) z dnia 28.04.2014 roku w kwocie 116.870,62 zł, na którą to kwotę składają się: - 80.441,14 zł tytułem niespłaconego kapitału, - 4.330,59 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych od dnia 22 czerwca 2015 r. - 31.948,56 zł z tytułu odsetek za opóźnienie od zobowiązania przeterminowanego naliczonych od dnia 31 maja 2015 r. - 150,33 zł – opłat. Wyciąg został podpisany przez pracownika powodowego Banku (...) posiadającą pełnomocnictwo nr (...) z dnia 31.12.2018 r. do jednoosobowego wystawiania i podpisywania wyciągów z ksiąg bankowych.

(dowód: wyciąg z ksiąg bankowych – k. 21, pełnomocnictwo – k. 13)

W dacie zawarcia umowy z powodowym Bankiem pozwany miał zaciągniętych wiele kredytów, wpadł w spiralę zadłużenia. Kredyty zaciągał na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej – hurtowni odzieży. Obsługą kredytów zajmował się pozwany, pozwana nie miała w tym orientacji.

(dowód: przesłuchanie pozwanych – k. 2010 odwrot – 211)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W myśl art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (tekst jednolity – Dz.U. z 2019 r., poz. 2357) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Wbrew zarzutom pozwanych fakt zawarcia umowy kredytowej i umowy poręczenia nie budzi żadnych wątpliwości, strona powodowa złożyła bowiem do akt poświadczony przez notariusza odpis umowy kredytu i umowy poręczenia, a na obu umowach znajdują się podpis oraz pieczętka firmowa pozwanego. Istnienia i ważności tej umowy nie podważa także okoliczność, że w dacie złożenia przez pozwanego podpisu pod umową nie była ona jeszcze podpisana przez przedstawicieli powodowego Banku. Wszelkie wątpliwości dotyczące tego, czy umowę zawarły osoby uprawnione do działania w imieniu Banku rozwiewa fakt, że członkowie zarządu G. (...) Bank potwierdzili zawarcie tej umowy – art. 103 § 1 k.c. (por. pismo – k. 134).

Jeśli chodzi o zarzut nieudowodnienia przez stronę powodową udostępnienia pozwanemu P. D. środków pieniężnych z umowy kredytu wskazać należy, że fakt uruchomienia kredytu potwierdza dokument o nazwie „dyspozycja uruchomienia kredytu” z dnia 11.03.2014 r. (k.104). Istotne jest również, że pozwany po zaciągnięciu kredytu dokonywał do maja 2015 r. spłat- gdyby pozwany nie otrzymał środków z kredytu, wówczas kwestionowałby tę okoliczność tuż po zawarciu umowy, a nie po upływie kilku lat od daty zawarcia umowy, trudno bowiem uznać, że pozwany spłacał kredyt pomimo braku wypłaty środków.

Jeśli chodzi o zabezpieczenie kredytu w postaci gwarancji Banku (...) to podkreślić należy, że była ona udzielona na okres 27 miesięcy, czyli obowiązywała do dnia 3.06.2016 r., a w tej dacie umowa kredytu nie była jeszcze wypowiedziana, a za tym idzie powodowy Bank nie miał możliwości zaspokojenia się z tej gwarancji. Pozwani sugerując uzyskanie przez stronę powodową od (...) zaspokojenia roszczenia w zakresie kwoty 60.000 zł mimo spoczywającego na nich w tym zakresie ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) okoliczności tej nie udowodnili.

Wbrew zarzutowi pozwanych powód przedłożył dokumenty wykazujące wysokość zadłużenia, a mianowicie umowę kredytu, umowę poręczenia, wypowiedzenie umowy kredytu, wyciąg z ksiąg rachunkowych, szczegółowe rozliczenia kredytu przed i po wypowiedzeniu.

Wprawdzie wyciąg z ksiąg banku wobec uchylecia art. 95 k.c. prawa bankowego będącego następstwem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r., P 7/09 nie ma wprawdzie mocy dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym (art. 95 ust. 1 a) ustawy Prawo Bankowe), nie mniej kwalifikacja taka nie pozbawia tego dokumentu mocy dowodowej i wiarygodności. Ma on moc dowodową dokumentu prywatnego, którego wprawdzie nie dotyczy domniemanie z art. 245 k.p.c., jednakże zgodnie z utrwalonym orzecnictwem dowód z dokumentu prywatnego może być podstawą ustaleń faktycznych, jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c. , to jest podlega on ocenie sądu na podstawie wszechstronnego rozważenia całego materiału dowodowego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 27 lipca 2010 r., II CSK 119/10, LEX nr 603161, z dnia 13 grudnia 2013 r. ,III CSK 66/13, LEX nr1463871., z dnia 12 września 2014 r., I CSK 634/13, LEX nr 1504324).

W swej istocie wyciąg z ksiąg rachunkowych zawiera złożone w szczególnej formie oświadczenie wiedzy uprawnionych osób, dotyczące danych zaksięgowanych w księgach rachunkowych banku. Prowadzenie zaś tych ostatnich poddane

jest zarówno regulacji ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 2343) oraz rozporządzenia Min. Finansów z dnia 1 października 2010 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości banków (Dz.U. z 2013 r., poz. 329), jak i ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 298).

Zaprzeczenie prawdziwości dokumentów, w tym nawet prywatnych, ale sporządzonych przez podmiot profesjonalnie zajmujący się udzielaniem oraz obsługą pożyczek i kredytów nie może polegać na samej negacji istnienia lub wysokości długu, jeśli z pozostałych dowodów przedłożonych przez stronę powodową wynika fakt zawarcia umowy, jej wysokość i ustalone przez strony warunki spłaty, a także wykaz i sposób naliczenia niespłaconego kredytu i odsetek (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 15.10.2018 r., I AGa 117/18, wyroki Sądu Apelacyjnego w Łodzi: z dnia 6.09.2018 r. I AGa 178/18 i z dnia 9 czerwca 2016 r., I ACa 1758/15).

Zatem w świetle dowodów zaoferowanych przez stronę powodową, w szczególności umowy kredytu, wyciągu z ksiąg rachunkowych oraz rozliczenia kredytu przed i po wypowiedzeniu (k. 140-153) uznać trzeba za udowodnione, że w dacie wystawienia wyciągu z ksiąg rachunkowych dług pozwanych w stosunku do banku wynosił kwotę tam wskazaną. Fakty zatem zawarte w treści powyższego dowodu Sąd Okręgowy miał obowiązek uznać za ustalone i to na pozwanych ciążył obowiązek wykazania, że treść tego dokumentu nie jest zgodna z prawdziwym stanem rzeczy (art. 252 k.p.c.)

Wielokrotnie powtarzane w wielu miejscach sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz w późniejszych pismach procesowych tezy, że strona powodowa nie udowodniła swego żądania są błędne i nie przystające do przebiegu postępowania dowodowego. Jak już wyżej wskazano wyciąg z ksiąg rachunkowych nie był jedynym dokumentem przedstawionym przez stronę powodową. Tymczasem pozwani ograniczyli swoje stanowisko procesowe wyłącznie do negowania żądania pozwu, nie wykazując żadnej inicjatywy dowodowej, choć to na nich spoczywał w rozpatrywanej sprawie ciężar dowodu. Zaprzeczając żądaniu pozwu pozwani nie przedstawili własnej wersji dotyczącej wysokości ich zobowiązania, co pozostaje w sprzeczności z regułą zawartą w art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. Skoro pozwany nie zgadzał się z wyliczeniami przedstawionymi przez powoda powinien był podnieść konkretne zarzuty kwestionujące prawidłowość wyliczeń lub przynajmniej podjąć inicjatywę dowodową przez złożenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność prawidłowości przedstawionego przez powoda rozliczenia kredytu.

Kolejny zarzut pozwanych zmierzał do wykazania braku związania pozwanego warunkami umowy z uwagi na nie doręczenie mu przed zawarciem umowy wzorca umowy zgodnie z obowiązkiem z art. 384 § 1 k.c. i okazał się niezasadny. W § 12 umowy kredytu znajduje się oświadczenie pozwanego o zapoznaniu się z wzorcem umowy w postaci ogólnych warunków umów. W świetle powyższego brak podstaw do uznania, że pozwany nie zapoznał się z dokumentami, których znajomość zadeklarował i potwierdził swoim podpisem. Nie ulega wątpliwości, że dorosła i rozsądna osoba powinna zdawać sobie sprawę z konsekwencji niezapoznania się z dokumentem, na którym składa swój własnoręczny podpis, tym bardziej, że pozwany zawierając umowę był profesjonalnym uczestnikiem obrotu gospodarczego jako przedsiębiorca. Jeżeli nawet pozwany nie zapoznał się przed zawarciem umowy z jej treścią, to jedynie jego obciążają negatywne skutki takiego zachowania. Ponadto podnoszenie po wielu latach od daty zawarcia umowy takich zarzutów musi być traktowane wyłącznie jak taktyka procesowa pozwanego, która nie znajduje odzwierciedlenia w dokumentach zebranych w sprawie i pozostaje bez wpływu na treść stosunku łączącego strony.

Kolejne zarzuty dotyczyły szeregu okoliczności związanych z wypowiedzeniem umowy kredytu. Pierwszy z nich sprowadzał się do negowania zaistnienia przesłanek do wypowiedzenia umowy.

Jak wynika z pisma wzywającego do zapłaty z dnia 31.03.2016 r. i z oświadczenia o wypowiedzeniu przyczyną wypowiedzenia umowy kredytu było powstanie zaległości w spłacie kredytu. Fakt zaprzestania spłaty przez pozwanego od czerwca 2015 r. rat kredytowych wynika z wydruku stanowiącego rozliczenie kredytu. W tym miejscu wskazać należy na wewnętrzną sprzeczność stanowiska pozwanego, który z jednej strony kwestionował otrzymanie kwoty kredytu, - (gdyby tak rzeczywiście było pozwany w ogóle nie przystąpiłby do spłaty – a rata kredytu wszak w okresie kiedy pozwany wywiązywał się ze swego zobowiązania wynosiła blisko 2.500 zł – zestawienie rat i odsetek – k. 215), z drugiej strony twierdził, że nie zwlekał z zapłatą rat. Zwrócić przy tym należy uwagę, że pozwany w swych zeznaniach

przyznał, że zawarł umowę kredytu i otrzymał od banku wezwanie świadczące o tym, że nie wywiązał się z swego obowiązku spłaty rat kredytowych, co było podstawą do wypowiedzenia mu umowy.

Ciężar udowodnienia braku podstaw do wypowiedzenia umowy w tym zakresie spoczywał na pozwanym, a powinności tej pozwany reprezentowany w sprawie przez zawodowego pełnomocnika nie sprostął.

Nie ulega także żadnej wątpliwości prawidłowość w wypowiedzeniu przez bank umowy kredytu.

Kwestię wypowiedzenia umowy kredytu regulował § 10 umowy kredytu oraz § 13 ogólnych warunków umowy kredytu. Nadto należy wskazać na obowiązującą w dacie postawienia przez powodowy Bank zadłużenia w stan natychmiastowej wykonalności regulację prawną zawartą w art. 75 lit. c) Prawa bankowego, zgodnie z którą jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Tryb wynikający z art. 75c ustawy Prawo bankowe został zachowany przez powoda, który pismem z dnia 31 marca 2016 r. wezwał pozwaną pod rygorem wypowiedzenia umowy do dokonania spłaty w terminie 14 dni roboczych zaległego zadłużenia i poinformował pozwaną o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia, a następnie wobec braku uregulowania zadłużenia wypowiedział umowę.

Kwestionowanie przez pozwaną otrzymania powyższych pism nie może również odnieść oczekiwanego przez pozwaną rezultatu – strona powodowa przedłożyła kserokopie książek nadawczych, z których wynika, że powyższa korespondencja została do pozwaną wysłana na prawidłowy adres, co oznacza, że oświadczenia woli zostało skutecznie złożone pozwaną w myśl art. 61 § 1 k.c. Przepis ten określa chwilę skutecznego złożenia oświadczenia woli składanego innej osobie. Następuje to, jak tylko dotrze ono do tej osoby, w taki sposób, że mogła się z nim zapoznać. Zatem z punktu widzenia skuteczności oświadczenia nieistotne jest to czy i kiedy adresat zapoznał się z jego treścią. Wystarczające jest, że oświadczenie woli doszło do niego w sposób umożliwiający mu realną możliwość zapoznania się treścią oświadczenia. Dla prawidłowego stosowania art. 61 k.c. nie wymaga się zatem badania, czy adresat rzeczywiście zapoznał się z oświadczeniem woli, ale weryfikuje się czy istniała taka możliwość. Jeśli nadawca oświadczenia ma prawo spodziewać się, że odbiorca będzie przebywał w miejscu, dokąd doręcza się oświadczenie, to decydujący dla uznania go za doręczone jest co do zasady moment dostarczenia w to miejsce. W praktyce miejsce to stanowi albo miejsce zamieszkania zainteresowanej osoby, albo miejsce jej stałej aktywności. Konsekwencje faktycznej niemożności odbioru obciążają adresata, chyba, że nadawca wiedział, że w miejscu, do którego doręcza oświadczenie jego adresata nie zastanie. Ciężar udowodnienia faktycznej niemożności odbioru obciążają adresata – musi wykazać, że pomimo zaistnienia okoliczności wskazanych przez nadawcę nie miał on możliwości zapoznania się z treścią wysłanego mu oświadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.04.2010 r., II PK 295/09).

Nie może także odnieść skutku negowanie przez pozwaną waloru dowodowego dowodu nadania adresowanej do nich korespondencji w postaci wyciągu z książki nadawczej. Oceną dowodu nadania przesyłki listem poleconym zajmował się szczegółowo Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17.03.2010 r., II CSK 454/09 (OSNC 2010/10/142), wskazując, że dowód nadania przesyłki rejestrowanej stanowi domniemanie doręczenia jej adresatowi, który może je obalić, wykazując, że nie miał możliwości zapoznania się z jej treścią, jest to dowód prima facie, który może być obalony przez adresata przesyłki z powołaniem się na między innymi na niedostatki w obsłudze pocztowej, błędne zaadresowanie przesyłki, znaną nadawcy nieobecność adresata w miejscu zamieszkania itp. Wykazanie istnienia takich okoliczności wystarczy do podważenia wiarygodności omawianego dowodu prima facie i spoczywa na adresacie przesyłki. Pozwani negując fakt doręczenia im korespondencji w toku procesu wypowiedzenia umowy kredytu na żadną z tych okoliczności nie powołali się, a tym samym nie podważyli skuteczności doręczenia im tej korespondencji.

Również całkowicie chybiony jest zarzut pozwaną co do braku umocowania osoby, która podpisała wezwanie do zapłaty i oświadczenie o wypowiedzeniu umowy – jak wynika bowiem z pełnomocnictwa złożonego przez stronę powodową podpisujące powyższe dokumenty R. Z. posiadał w tym zakresie stosowne umocowanie.

Wywody pozwanych dotyczące nieskuteczności wypowiedzenia z uwagi na zastrzeżenie w nim warunku są całkowicie niezrozumiałe i nie przystające do okoliczności tej sprawy – oświadczenie o wypowiedzeniu umowy nie zawiera w swej treści żadnego warunku, Bank stanowczo wypowiedział umowę. Także niezrozumiałe są zarzuty co do braku oznaczenia wysokości zadłużenia przeterminowanego – w wezwaniu do zapłaty z dnia 31.03.2016 r. kwota zadłużenia została wskazana z rozbiorem na kapitał i odsetki.

Niezasadny okazał się również zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c. – z wyłączeniem sytuacji szczególnych – wszelkie roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia (art. 117 § 2 k.c.).

W myśl art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat 6, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Zgodnie z art. 123 § 1 ust. 1 -3 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia bądź też przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje bądź przez wszczęcie mediacji

Roszczenie o zwrot kredytu ma związek z prowadzeniem działalności gospodarczej, a zatem przedawnienie wynosi 3 lata.

Termin przedawnienia zaczyna biec od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 k.c.).

Umowa kredytowa została wypowiedziana pismem z dnia 4 maja 2016 r., a termin wypowiedzenia upłynął w czerwcu 2016 r., tymczasem pozew został złożony w lutym 2019 r., a zatem od daty wymagalności roszczenia do daty wytoczenia powództwa nie upłynął okres 3 lat, co oznacza, że roszczenie nie uległo przedawnieniu.

Nie ma przy tym znaczenia dla oceny zarzutu przedawnienia i oceny zasadności powództwa, że powodowy Bank wezwał pozwanych do zapłaty zaległego zadłużenia po upływie 10 miesięcy od zaprzestania przez pozwanego spłaty rat kredytowych.

Mając na uwadze przedstawione wyżej zachodziły podstawy do udzielenia ochrony prawnej powodowie poprzez uwzględnienie powództwa. Została zasądzona kwota 16.870,62 zł, na którą składają się: kwota 80.441,15 zł z tytułu kapitału oraz kwoty: 4.330,59 zł z tytułu odsetek umownych i 31.948,56 zł z tytułu odsetek za opóźnienie oraz 15033 zł z tytułu opłat (wyliczenie wskazane w wyciągu z ksiąg bankowych)

Podstawą orzeczenia o odsetkach był przepis art. 481 k.c. i § 11 ogólnych warunków umowy kredytu.

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach procesu był przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c., który wyraża zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Ponieważ pozwani przegrali sprawę, są zobowiązani do zwrotu solidarnie (art. 105 § 2 k.p.c.) poniesionych przez stronę powodową kosztów, na które składa się opłata sądowa od pozwu w kwocie 5.844 zł, wydatek na opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i poświadczenie notarialne dokumentów w kwocie 83,64 zł (por. wniosek powoda z dnia 13 maja 2019 r. – k. 20 odwrót) – łącznie 5.944,64 zł.

Podstawę wydania wyroku na posiedzeniu niejawnym stanowił przepis art. 15zsz² ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenieniem się wirusa (...)2 (Dz.U. poz. 875).

Sędzia SO Ewa Tomczyk